

Egy napom (Zsugori uram naplójából)

December havának 17. napján

Már harmadik napja, hogy kiadtam a szerbeknek a két palotát árendába. Viszont hatvan arany helyett csak harmincat hajlandóak adni! Ha én ezt előbb tudom, hogy nem sejtettem meg a rossz képükről, ó drága naplóm!

Én egy rozoga, törött ablakú, ajtó nélküli viskóban élek étlen-szomjan. Miközben ezt írom, most veszem észre: kilencven aranyat költöttem, hogy legyen egy normális ajtó a kunyhóban. Jaj, Uram, kilencven arany! A szerbektől ugyanakkor csak hatvan aranyat szedek be.

Holnap megint csak pénzt kell kiadnom, megint kilencven aranyamtól kell megválnom, az ablakos mestert kell kifizetnem. Állítólag ő a legolcsóbb a környéken. Ez olcsó? Akkor mi a drága? Döntöttem: ha tényleg ilyen drága lesz, többet ez be nem teszi ide a lábát!

Világítás lenne, ha ingyen lenne. De nincs ingyen, tehát nincs.

Ó, bárcsak a levegőt haszonbérbe adhatnám! Sej, milyen gazdag lehetnék!

Fa bútoraimat már mindet eltüzelttem, hiszen a fűtés sincs ingyen.

Így most szeretett kincsesládámon üldögélek, és mindezt az utolsó lapra írom, mert a többit begyűjtásra elhasználtam. Isten veled, naplócskám!

Miklós Mátyás 7.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola